

Es lloga habitació

de Aina Tur

Juny 2013

Personatges

Maria, una dona catalana de 32 anys. Treballa.

Robert, un home català de 31 anys. A l'atur.

Pol, un home català de 37 anys. Acaba d'arribar d'un llarg viatge.

Enric, un home de 42 anys. Tot i que treballa, fa temps que no cobra.

Reina, una dona del sud. Té 52 anys. Neteja cases.

Escena 1. Esmorzar en pilotes.

La cuina d'un pis del barri de l'Eixample de Barcelona. Són les 8 del matí. Robert està fent la compra online mentre espera que es faci el cafè. Porta el pijama posat, va despentinat.

Quan el cafè està a punt, Robert s'aixeca per anar a preparar l'esmorzar. Posa dues torrades de pa a la torradora. Agafa una tassa i un got en els quals hi aboca el cafè. Escalfa llet al microones. Mentre treu de la nevera mantega i pernil dolç. Quan el microones s'atura, agafa la llet i la posa a la tassa i al got respectivament. Obre un armari, treu sucre. Obre un calaix, treu dues culleretes. Posa una cullerada de sucre a la tassa i dues cullerades de sucre al got. Agafa la tassa i el got i va cap a la taula.

Entra Maria embolicada amb una tovallola i amb una altra tovallola al cap.

Es miren i somriuen.

Maria s'asseu al davant de l'ordinador.

Robert acaba de preparar l'esmorzar, posa mantega a les torrades i un tros de pernil. Ho porta a la taula.

Maria (mirant l'ordinador): Robert...

Robert: Què?

Maria: Cal menjar-ne tantes?

Robert: A mi m'agraden...

Robert prepara un suc de taronja.

Maria: Sí, però cal menjar-ne un paquet cada dia?

Robert: Hòstia Maria... estem parlant d'unes punyeteres galetes!

Maria: Ho sé, però...

Robert: Cal posar-se tanta mascareta als cabells? I tanta crema hidratant? I tant...

Maria: Home...

Robert: Què?

Maria: No sé, no és el mateix.

Robert: 0,99 cèntims cada paquet de galetes...

Maria: Robert!

Robert: ... 0,99 cèntims per set paquets a la setmana...

Maria: ... Robert!

Robert: ... són exactament 6 euros amb 93 cèntims...

Maria: Robert...

Robert: Maria, és el meu únic vici...

Maria: Robert!

Robert: ...no fumo, gairebé no bec cervesa...

Maria: Rob...

Robert: ...bé sí algun dia, si hi ha partit o si puja l'Enric a fer-me una visita...

Maria: Robert!

Robert: ... bé, algun diumenge...

Maria: Robert!

Robert porta el suc de taronja a la taula.

Robert: ...potser algun dissabte a la nit també...

Maria: Robert!

Robert s'asseu per esmorzar.

Maria: Robert!

Robert: Què?!

Maria: Compra't les punyeteres galetes, home...

Es miren i riuen.

Robert: Estem fatal!

Maria: Robert...

Robert: Te n'adones que no portem ni mitja hora llevats i has dit el meu nom com a mínim dues-centes vegades?

Maria: Robert...

Robert: Dues-centes una vegades.

Maria: Robert...

Robert: Dues-cent..

Maria se'l mira, trista.

Robert: Què passa Maria?

Maria: No ho sé... no sé si...

Maria està molt seriosa.

Robert: Maria... vine aquí.

Maria fent cas del gest que Robert li ha fet, s'aixeca i s'asseu a la falda de Robert.

S'abracen tendrament. Robert li treu la tovallola que porta al cap i li acaricia el cabell.

Maria: Robert... no vull que vingui... no vull...

Robert: Com?

Maria: No vull, no vull haver de renunciar a això.

Robert: A què?

A Maria li ha caigut la tovallola que li embolicava el cos.

Maria: Vull esmorzar en pilotes.

Robert(rient): Molt bé! Em sembla una gran idea!

Maria: Vull esmorzar en pilotes sempre que em vingui de gust. *(Posant-se dempeus)* Vull esmorzar en pilotes a casa meva sempre que em vingui de gust! M'entens?

Robert(posant-se dempeus): Perfectament!

Robert es treu el pijama mentre parla.

Robert: Vull esmorzar en pilotes a casa meva sempre que em vingui de gust!

Riuen.

Maria: El suc de taronja és més bo si te'l beus...

Robert: ... en pilotes!

Brinden amb el suc de taronja i se'l beuen. Riuen.

Maria: La vida és millor si vas...

Robert i Maria: ... en pilotes!

Riuen.

Robert: Maria, mai no esmorzes en pilotes...

Maria: I què?

Robert: Dius que no vols que vingui perquè vols...

Maria: ... mai no esmorzo en pilotes, però sé que si vull esmorzar en pilotes, puc esmorzar en pilotes...

Robertriu.

Maria: No riguis, parlo molt seriosament.

Robert: Ho sé... a mi tampoc em fa especial il·lusió que vingui, però... però ens anirà bé.

Maria: Potser sí, però...

Robert:... però, però... vinga!

Maria: Vaig a vestir-me que encara faré tard a la feina.

Maria marxa de la cuina.

Robert: Vinga, anima't! Tres mesos passen volant!

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Tres mesos sense poder esmorzar en pilotes!

Robert: Tres mesos sense preocupar-nos de quants paquets de galetes compro!

Riuen.

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Ei! Tu també t'hauries de vestir... deu estar a punt d'arribar.

Robert rep un whatsapp.

Robert agafa el mòbil i llegeix el whatsapp.

Robert: L'Enric diu que estan a punt d'arribar.

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Jo ja estic, marxo!

Robert: Sense fer-me un petó?!

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Tres mesos!!!

Maria treu el cap per la porta de la cuina.

Maria: Tres mesos sense fer-te un petó al matí!!!! Tres mesos sense esmorzar en pilotes!!!!

Riuen.

Robert s'aixeca per fer-li un petó.

Maria: Adéu.

Maria marxa cap a la porta rient.

Robert es disposa a enviar la comanda de la compra que ha fet per internet.

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Tres mesos!!!! Quins coll...

Maria obra la porta i troba a Pol que està a punt de tocar el timbre.

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Ui! Hola...

Pol (*el sentim, però no el veiem*): Hola, tu deus ser la Maria.

Robert es posa dempeus mentre tanca l'ordinador amb presses.

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Sí, i tu en Pol.

Pol (*el sentim, però no el veiem*): Encantat.

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Igualment, haig de marxar que arribo tard a la feina.
Robert!!!!

Robert: Vaig! Hola Pol!

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Adéu! Ens veiem a la nit!

Robert i Pol (*a aquest últim no el veiem, tot i que el sentim*): Adéu Maria.

Robert surt de la cuina i va a buscar a Pol.

Sentim a Pol i a Robert com se saluden tot i que no els veiem.

Escena 2. Esmorzar amb música.

A la cuina. Robert i Maria estan acabant d'esmorzar. A sobre la taula veiem dos gots buits que contenen suc de taronja. Una tassa i un got amb restes de cafè amb llet. Un plat amb dues torrades gairebé acabades. Robert porta el pijama. Maria va vestida per marxar a treballar.

Maria fa gestos a Robert mentre parla en veu baixa gairebé imperceptible.

Maria: En pilotes, vull esmorzar en pilotes a casa meva sempre que em vingui de gust.

Robert la mira rient. Parlen fluix, per no despertar a Pol.

Robert: Poso música?

Maria: Ara?

Robert: Sí, clar.

Maria: No home, que està dormint.

Robert: Si tanquem la porta i la poso baixeta no ens sentirà.

Robert s'aixeca i tanca la porta. Després va a l'ordinador i posa música.

Maria: Mozart! Quina marxa!

Robert: Ho trec?

Maria: No, ja m'està bé.

A Robert li arriba un whatsapp.

Maria: Deixa que ho endevini: és l'Enric.

Robert: Sí!

Maria: I...?

Robert: Ens convida a sopar dissabte a casa seva, als tres.

Maria: Als tres... *(es posa dempeus, fa gestos eròtics, baixa la veu)* en pilotes vull esmorzar en pil...

Entra Pol, en roba d'estar per casa.

Pol: Bon dia.

Maria ha quedat petrificada en una postura eròtica.

Robert: Bon dia Pol. Maria!

Maria s'adona de la postura, es posa vermella, desfà la postura.

Els tres riuen.

Robert (*aixecant-se*): Vols cafè Pol?

Pol: Sí, gràcies.

Robert va cap a la cafetera.

Robert: Ens l'hem acabat, en faré una mica més.

Pol: El puc fer jo.

Robert: No home, no... seu que ja el faig jo.

Pol: Gràcies.

Robert: Mira Pol, en aquest armari hi ha el cafè i tot el que vulguis per esmorzar. Cereals, galetes, pa, te... galetes...

Maria (*rient*): Ja li has dit que hi havia galetes.

Pol mira a Maria, rient. Maria abaixa la vista.

Robert: Pol, no t'ho volia dir tan aviat... encara no ens coneixem. Però ja que la Maria ha tret el tema, confesso: tinc un vici horrorós i caríssim. De fet, ella m'ha apuntat a una teràpia de grup per a veure si puc vèncer aquest deliri incontrolable de menjar galetes incansablement.

Maria: Idiota!

Robert: Ja està ja ho he dit! No cal que fingim més.

Pol: Bé, doncs ja som dos... jo també tinc una terrible necessitat de menjar galetes a tothora.

Robert li ofereix una galeta a Pol, aquest l'accepta encantat.

Pol: Gràcies.

Els tres riuen. Robert i Pol mengen la galeta.

Pol: Uf! Que bona!

Robert (*amb la boca plena de galeta*): En vols Maria?

Maria: No, i no parlis amb la boca plena.

Robert (*amb la boca plena de galeta*): Perdó.

Maria (*mirant l'hora al mòbil de Robert*): Haig de marxar! Buf... quina mandra anar a treballar...

Maria marxa.

Robert: No et queixis que...

Maria (*la sentim, però no la veiem*): ... que hi ha molta gent que no pot tenir mandra d'anar a treballar, perquè no té on anar a treballar... ets tan pesat! A veure si no podré queixar-me...

Robert: Va marxa que faràs tard! I si et foten fora no sé qui em comprarà les galetes!

Maria (*la sentim, però no la veiem*): Pol, quan es posa així és insuportable! (*Treu el cap per la porta de la cuina*) Si vols canviar de tema parla-li de música.

Pol riu.

Maria: Adéu!

Robert i Pol: Adéu Maria!

Robert: No suporta que li digui que em compra les galetes, però és la puta realitat.

Pol: Suposo que prefereix pensar que compreu les galetes amb els vostres diners.

Robert: Sí, es clar, però els nostres diners, són els seus diners. En fi...

Pol: Millor parlar de música, oi?

Robert: Doncs sí.

Pol: Aquest concert per flauta i arpa és meravellós. El vaig descobrir fa anys a la ràdio i des de llavors me'l poso sovint.

Robert: Jo també l'escolto molt.

Somriuen.

Robert: Mozart era un geni.

Pol: Sí, és bàlsam per l'esperit.

Robert li ofereix una galeta a Pol, aquest accepta encantat.

Robert (*mentre menja la galeta*): T'has llevat molt d'hora. No tens *jet-lag*?

Pol (*mentre menja la galeta*): Només hi ha una hora de diferència.

Robert (*mentre menja la galeta*): Ostres, em pensava que n'hi hauria més. Sona tan lluny això d'Angola.

Pol (*mentre menja la galeta*): Sona i és lluny, però només està un meridià més a l'est.

Robert (*mentre menja la galeta*): Quan temps hi has estat?

Pol (*mentre menja la galeta*): A Angola, mig any.

Robert: I què hi feies exactament? L'Enric m'ho va començar a explicar, però va...es va...

Pol (rient): ... no en va treure l'entrellat, sempre em diu: "nen, podries portar una vida que fos més senzilla d'explicar".

Robert: Això mateix em va dir.

Pol: Em pixo amb l'Enric, ens coneixem des de l'institut. No tenim res en comú, però és un gran amic.

Robert: I un gran veí.

Pol: És un crack. I la Roser és un encant. Són ben bé l'un per l'altre.

Robert: Sí, són... Ei! No et desviïs, què hi feies a Angola?

Pol: Bé... a Angola hi he estat els últims sis mesos... de fet porto cinc anys voltant per Àfrica.

Robert: Ostres, quina sort!

Pol: Suposo que sí, però jo no ho anomenaria sort.

Robert: Digues-li com vulguis, però viatjar cinc anys per l'Àfrica sona de puta mare.

Pol: Ha estat molt dur. Molt, encara necessito pair moltes coses.

Robert: Per què?

Pol: Si els Europeus hem comès un pecat, un gran pecat, aquest és Àfrica.

Robert: Què vols dir?

Pol: Som assassins Robert, tots, tots els europeus ho som.

Robert: Home, vols dir que no n'estàs fent un gra massa?

Pol: La nostra vida està tacada de sang africana... i ve de massa lluny. Hem tancat els ulls a la història d'aquest continent.

Robert: Vaja... S'ha acabat la música, en poso?

Pol: Sí, i millor canviar de tema, no et vull atabalar.

Robert: No, no, no m'atabales.

Robert escull una cançó.

Robert: I què hi feies a Àfrica?

Pol: Fotografies.

Robert: Quina passada! Ja me les ensenyaràs!

Robert ja ha triat música.

Pol: Bona tria.

Robert: Fotografies de què?

Pol: És un projecte personal. Una inversió... Quelcom que he fet pel meu compte.

Robert: Mira'l l'empresari!

Pol: No, no... És una mena d'inversió moral. No em ve de gust parlar-ne.

Robert: D'acord... perdona...

Pol: Ho sento... sóc jo, no pateixis...

Robert rep un whatsapp.

Robert: Uis! Se m'havia oblidat, l'Enric ens convida a sopar dissabte. Et va bé?

Pol: Sí, perfecte.

Robert contesta el whatsapp.

Pol: Vaig a dutxar-me i sortiré a fer un tomb.

Pol surt de la cuina.

Robert puja el volum de la música i recull els estris de l'esmorzar.

Escena 3. Esmorzar amb la Reina.

A la cuina. Maria està acabant d'esmorzar, va vestida per anar a treballar. Entra Pol, en roba d'estar per casa. Sentim trons i pluja.

Pol: Quin dia més bonic.

Maria no pot aguantar la mirada a Pol i abaixa els ulls cap al got de cafè amb llet.

Maria: Home, bonic, bonic... què vols que et digui?

Pol: M'encanta la pluja.

Maria *(una mica atabalada per la vergonya):* És una mica... incòmoda per anar a agafar el metro... La pluja és bonica si et pots quedar a casa... però per anar a agafar el metro... què vols que et digui.

Polriu.

Pol: Em va agradar molt la truita d'ahir a la nit. Era boníssima. Feia segles que no menjava una truita tan bona, bé de fet feia segles que no menjava una truita de patata.

Maria torna a baixar la mirada, avergonyida.

Maria: Vols cafè?

Pol: Sí, gràcies, però me'l preparo jo. En vols un altre?

Maria: Sí, gràcies.

Pol prepara cafè.

Pol: A tu! T'estic fent la pilota perquè em facis més truites com la d'ahir a la nit.

Maria: Ja ho has dit, feia segles que no menjaves truita de patata... en realitat no era tan bona...

Riuen.

Entra Robert en pijama.

Robert: Ostres, he dormit fatal, em sembla que la truita no em va caure massa bé.

Maria i Pol riuen.

Robert: Què fa tanta gràcia?

Maria: Res...

Pol: ... justament li estava dient que la truita d'ahir era boníssima...

Silenci.

Robert: I això fa tanta gràcia? Em sembla que m'estic perdent alguna cosa...

Maria: Robert, si us plau...

Robert: No em feu cas, deu ser aquest mal de panxa dels collons...

Silenci.

Pol: Vols cafè Robert?

Robert: No, prendré una camamilla.

Robert es prepara una camamilla.

Pol agafa dues tasses per al cafè. Robert canvia una tassa per un got.

Robert: A la senyora no li agrada el cafè dins una tassa...

Pol: Perfecte, la senyora té les coses clares.

Maria: No sé si tinc les coses clares, però sé que el cafè m'agrada en got i que la pluja m'agrada en cap de setmana.

Pol i Maria riuen.

Robert: Ui, quina gràcia. A mi que sigui cap de setmana o no, no m'afecta.

Maria: Robert, si us plau.

Robert: Perdó.

Silenci.

Robert: Avui ve la Reina, oi?

Maria: Ostres sí, se m'havia oblidat.

Pol: Qui és la Reina?

Maria: La dona de fer feines, no t'ho havia dit, oi?

Pol: No.

Maria: Perdona.

Pol: No passa res.

Maria: Ve un cop cada quinze dies.

Robert: Abans venia dos cops a la setmana.

Maria: Robert!

Robert: No podem pagar-la, saps?

Maria: Robert! (*A Pol*) És molt maca, ja veuràs. La conec gairebé des que vaig néixer, també ajuda als meus pares.

Pol: Ah! Molt bé... com una altra mare.

Robert: Sí, és com si tingués dues sogres...

Riuen.

Robert: Ja la coneixeràs, de fet és ella qui mana en aquesta casa.

Riuen.

Sentim el timbre de la porta.

Robert: Ja és aquí.

Entra Reina.

Reina: Bon dia.

Robert: Bon dia Reina.

Reina: Ai chiquillo, alegre aquesta cara, que no m'agrada veure't així.

Robert: No em trobo massa bé.

Reina: Ai, mi niño, ¿qué te pasa?

Robert: Em sembla que el sopar d'ahir em va caure malament.

Reina: Què vas menjar?

Robert: Una truita de patata que va fer la Maria.

Reina: Bueno, una camamilla ho cura tot.

Robert li ensenya la camamilla.

Reina somriu satisfeta.

Reina: I tu Marieta, a veure si no haces las tortillas tan crudas que ya sabes que el nostre nen és molt delicat.

Maria: Bon dia Reina, aquest és el Pol, viurà amb nosaltres tres mesos.

Pol: Bon dia Reina.

Robert i Maria es miren.

Maria: Ostres, que tard! Marxo!

Reina: Agafa un paraigües bonita, que llueve a cántaros.

Maria surt de la cuina.

Reina: Bon dia Pol, tu debes ser el amigo de Enric que viene de África.

Pol: Jo mateix. Bon dia Reina, vol un cafè?

Reina: Però bueno, no em tractis de vostè que em fas sentir més vella del que sóc.

Pol: Vols un cafè, doncs?

Reina mira a Robert.

Robert: Reina, vols un cafè o no?

Reina: Vinga...

Robert: Reina, seu.

Pol: Vol llet... *(Reina li clava la mirada)* Ups! Vols llet amb el cafè?

Reina: El cafè sol i sense sucre.

Pol: Como Dios manda, vamos.

Pol li posa el cafè i li porta.

Reina: Gràcies.

Reina beu.

Reina: ¡Oh, qué rico!

Robert: L'ha comprat el Pol, és de Costa Rica, és ecològic i de comerç just i no sé que més.

Reina: ¡Uuh! Això és...

Robert: ... és caríssim.

Reina: Nene, no digas eso, que encara em caurà malament.

Pol: No, no és tan car. I begui tranquil·la que encara m'ho puc permetre.

Reina: Rico... muy rico. Pero a mí tratamé de tu!

Polriu.

Reina s'aixeca, obra un armari de la cuina i treu draps i productes de neteja. Mentre el Pol s'ha posat a netejar els estris de l'esmorzar.

Reina: Deja eso chiquillo que me dejas sin faena.

Pol: No es preocupi.

Reina: ¡¿Como?!

Pol fa una cara estranya.

Robert: De tu!

Pol: No et preocupis, ja ho faig jo.

Reina: Ni parlar-ne!

Robert: Pol és inútil, ja t'ho hem dit: en aquesta casa mana la Reina.

Reina: Pues eso...

Pol: Ja ho veig, ja!

Els tres riuen.

Reina: Que et pensaves, que em van posar aquest nom perquè sí!

Els tres riuen.

Robert i Pol marxen. Reina es queda netejant.

Escena 4. Esmorzar en diumenge.

Pol està a la cuina preparant l'esmorzar. Posa la cafetera al foc. Agafa una bossa que conté croissants i els aboca en un plat. Talla pa i el suca amb tomàquet. En un plat hi posa pernil dolç, formatge i fuet. Treu alguns pots de mermelada de la nevera, també mantega. Agafa taronges i fa suc.

Entra Robert. Els seus moviments són lents i maldestres. A mesura que avanci l'escena s'anirà despertant.

Robert (*badallant*): Carai! Quin esmorzar!

Pol: És diumenge...

Robert badalla.

Pol: M'agrada esmorzar bé els diumenges.

Robert (*badallant*): Quina son. (*Pausa*) Vam tornar molt tard, oi?

Pol: Em sembla que eren les cinc..

Robert: Ja no estic per aquestes festes.

Pol riu.

Robert: No riguis... em fot un mal el cap.

Pol: Beu aigua.

Robert va a la nevera i beu aigua directament de l'ampolla.

Entra Maria. Els seus moviments són lents i maldestres. A mesura que avanci l'escena s'anirà despertant.

Maria (*badallant*): Bon dia.

Maria: Robert!

Robert mira a Maria.

Maria: Agafa un got home!

Robert mira l'ampolla, mira a Maria, mira a Pol disculpant-se.

Pol: Si és per mi, no ho facis. Beu tranquil.

Robert continua bevent de l'ampolla.

Maria: Robert!

Robert: Diu que li és igual.

Maria: Quin parell!

Pol mira a Maria. Maria abaixa la vista.

Maria: Carai quin esmorzar!

Robert: És diumenge!

Maria: I...?

Pol ja ha acabat de fer el suc de taronja.

Pol (*mentre els hi ofereix un got de suc a cadascú*): M'agrada esmorzar bé els diumenges.

Robert i Maria: Gràcies.

Pol: A vosaltres.

Maria badalla.

Maria: Entre el sopar d'ahir i aquest esmorzar hauré de fer sessió doble al gimnàs.

Robert: Em venia de gust baixar fins a la platja aquest matí... a veure si se'm treu aquest mal de cap...

Maria: Tens ressaca?

Robert: Una mica...

Maria: Pren un *Algiasdin*.

Robert: On són?

Maria: A la tauleta de nit.

Robert marxa a buscar un Algiasdin.

Silenci.

Maria: M'he llevat pensant en allò que vas explicar ahir... allò del nen de l'orfenat.

Pol: El Bruno.

Entra Robert, es posa l'Algiasdin a la boca i beu una mica d'aigua directe de l'ampolla.

Maria posa cara de desaprovació.

Maria: Sí, el Bruno. Que fort!

Pol: Ja ho vaig dir ahir, per a mi va ser la constatació absoluta de les expectatives que genera un europeu al continent africà.

Maria no sap què dir.

Robert: Qui és el Bruno?

Maria: El nen de l'orfenat.

Robert: Quin orfenat?

Maria: El d'Angola.

Robert: No sé qui és aquest nen.

Maria: Sí, Robert, aquell nen que quan es a acomiadar d'en Pol li va agafar les mans ben fort i el va mirar demanant-li de marxar amb ell.

Robert: Ostres, que fort!

Maria: Robert, en vam parlar ahir a la nit.

Robert: No ho recordo...

Maria:... com se't pot haver oblidat una cosa així...

Robert:... potser no hi era, vam baixar a buscar més vi amb l'Enric, no ho recordes?

Maria: Potser sí que va ser en aquest moment...

Maria: Vau trigar més d'una hora...

Robert: Ja t'ho vaig dir, l'Enric tenia ganes de parlar.

Maria: Ja, i no ho podíeu fer en un altre moment, oi?

Robert: Està fotut...

Maria: Tan fotut que no pots dir-me què li passa.

Robert: Va tinguem l'esmorzar en pau. Voldràs anar a la platja després?

Maria: Tinc deures d'italià.

Robert: Només una estoneta... així no hauràs de fer sessió doble al gimnàs, va vinga que caminar...

Maria: M'encantaria, però tinc deures...

Pol: Estudies italià?

Maria: Sí.

Pol: I això?

Maria: M'agrada i mai no havia trobat el moment.

Pol: Que bé!

Maria baixa la mirada.

Robert: Estaria molt bé si no ens hipotequés els diumenges. Bé, estem tan hipotecats que potser no ve d'aquí...

Maria: Robert, això de la ressaca no et prova gaire...

Robert: Ho sento, estic un pèl negatiu.

Maria: Vinga esmorza, que aquest esmorzar ho cura tot.

Robert: Vols venir a la platja amb mi Pol?

Pol: Volia aprofitar el diumenge per endreçar algunes fotografies.

Robert: Aquelles fotografies que no ens vols dir per...Ai! Ho sento! No em feu cas. Em sembla que vaig a dutxar-me i a buscar el diari, a veure si em relaxo una mica...

Maria: Esmorza home.

Robert: Ara torno.

Maria: Menja una galeta.

Robert: Molt graciosa.

Robert marxa cap a la dutxa.

Silenci.

Robert torna a entrar.

Robert: Porteu-vos bé.

Maria se'l mira. Pol fa veure que no ho ha sentit.

Robert: Estic idiota.

Robert marxa.

Silenci.

Pol: Vols un croissant?

Maria: Sí, gràcies.

Pol li acosta el plat amb croissants.

Silenci.

Maria: Escolta Pol, per què creus que el que va fer el Bruno constata tan plausiblement les expectatives que generem els europeus a Àfrica?

Pol: Resumint molt, i deixant de banda molts matisos, penso que quan un ric arriba a un país pobre genera esperances per sobre de la capacitat que té d'acomplir-les.

Maria: Suposo que això és ... dolent...

Pol: No ho sé encara, em costa jutjar si és dolent o bo, només sé que és.

Maria: Suposo que generar esperances que no pots acomplir no pot ser molt positiu.

Pol: Depèn, en general, penso que no és negatiu... La generació d'esperances pot ser un bon motor per a lluitar... Ara bé, en el cas concret de les expectatives que genera un habitant d'un país ric en un d'un país pobre, no tinc clar que sigui un bon motor per anar cap enlloc... no ho sé, encara estic digerint.

Maria: Suposo que t'han passat moltes coses durant aquests cinc anys...

Pol: Massa coses... Europa es va carregar, es carrega i es continuarà carregant aquest continent tan... tan...bé Àfrica és tan de tantes coses, que ara mateix ni adjectius sé posar-li. Ja veus que estic una mica desbordat encara...

Maria: No pateixis ho entenc... encara que no en sé gaires coses d'aquest continent.

Pol: Et deixaré un llibre que explica la història d'Àfrica amb detall, és un bon anàlisi... Comença al segle XV, quan els europeus van decidir agafar població africana per a treballar a les mines d'Amèrica. Els indis no eren prou forts i morien, en canvi els africans eren resistents... i aquí va ser on va començar el desastre... Perdona, quan començo no puc parar... t'estic avorrint. Ho sento.

Maria: No, no ho sabia això. És molt interessant.

Pol: Bé, el pitjor no va ser tan sols que se'n portessin esclaus cap a Amèrica, sinó que també van enfrontar als propis africans per tal que ells mateixos fessin la feina bruta...I això només són dos exemples de la barbàrie, n'hi ha molts més i la majoria encara els estan patint avui en dia... Bé pero... per..

Robert (*el sentim, però no el veiem*): Ara torno!

Sentim una porta que es tanca.

Maria: Com es diu el llibre?

Pol: *África, pecado de Europa* de Luis de Sebastián. Un llibre imprescindible escrit per un gran home, un savi. Ens manquen homes com ell... llàstima que morís, tenia tantes coses per dir encara...

Maria: No el conec, m'agradarà llegir-lo.

Pol: Ja te'l deixaré doncs. Vinga parlem una mica de tu... fa una setmana que he arribat i amb això d'Àfrica estic monopolitzant totes les converses.

Maria: La meua vida és poc interessant i molt monòtona.

Pol: Segur que no...

Maria: De dilluns a divendres em llevo, vaig a treballar; els dilluns vaig a italià, els dimecres a ioga i els divendres a la piscina. Els dijous quedo per sopar amb les amigues de la *uni* i els dimarts vaig al cine amb en Robert. Els dissabtes improviso i els diumenges... els diumenges faig el que puc. Ja està la meva vida en 56 paraules!

Pol: 56 paraules? N'estàs segura?

Riuen.

Maria: Sí, n'estic segura.

Pol: Portes un comptador de paraules incorporat?

Riuen.

Maria: No... Ho sé perquè la setmana passada havia de fer un redacció de 60 paraules en italià explicant les meves rutines i no vaig arribar-hi... Me'n van sobrar quatre...

Pol: El quotidià és un traç de la vida, però no l'únic... De ben segur que si el professor...

Maria: ... professora...

Riuen.

Pol:... que si la professora t'hagués dit que fessis una redacció sobre les teves il·lusions no t'haurien bastat les 60 paraules...

Maria: Ui, no sé que dir-te!

Pol: Va vinga! Una dona de vint-i-...

Maria: ...trenta-dos...

Pol: ...una dona de trenta-dos anys que estudia italià perquè li agrada, segur que té moltes altres passions amagades...

Maria: ... em sembla que t'he creat unes expectatives que no puc complir...

Riuen.

Pol: Va no siguis així. Una, només una...

Maria: Una passió o una il·lusió.

Pol riu.

Pol: Il·lusió, és massa d'hora per les passions...

Maria baixa la mirada.

Silenci.

Maria: Uf és molt difícil!

Pol: Ves-hi pensant, ara torno.

Pol marxa, Maria pensa mentre va remenant el cafè amb la cullereta. Entra Pol sense fer soroll amb una càmera de fer fotografies. Li fa una fotografia sense que ella se n'adoni. Al disparar la càmera fa soroll, Maria es gira.

Maria: Què fas?!

Pol: Hi ha una llum preciosa i... aquesta samarreta... bé la composició era molt bonica i no m'he pogut resistir.

Maria s'avergonyeix.

Pol: Vinga no ens desviem de la conversa... una il·lusió, només una...

Maria: Seré molt prosaica, però ara mateix em faria il·lusió que aquesta casa fos meva...

Pol: Ja ho és, no?

Maria: No, és del banc i des que en Robert ha quedat sense feina això de pagar la hipoteca és una mica feixuc...

Pol: Potser no ens hauríem conegut si aquesta casa ja fos teva.

Maria: Què vols dir?

Pol: Que si no haguéssiu llogat una habitació, ara no seria aquí, esmorzant amb tu.

Maria baixa la vista.

Maria: Bé... però...

Pol: Espera no et moguis.

Pol fa una altra fotografia. I una altra.

Maria: Para Pol!

Pol: Per què? Estàs molt maca... un parell més i paro.

Maria: Pol...

Pol: Mira'm!

Maria no pot mirar-lo, tot i que ell estigui mirant-la a través de la càmera.

Pol: Vinga, mira'm!

Maria: No puc... Pol, no puc, no puc mirar-te... no sé que em passa, des que vas arribar no he....

Pol: Tranquil·la Maria... de veritat, tranquil·la... Mira'm, només mira'm.

Maria el mira.

Pol dispara la fotografia i mira com ha quedat.

Pol: Perfecte, ha quedat perfecte.

Pol s'acosta a Maria per a ensenyar-li la fotografia. Maria somriu, ha quedat molt guapa. Estan molt a prop. Es miren fixament.

Sentim com s'obra la porta.

Entra Robert amb la premsa.

Robert: Fa un dia impressionant.

Maria: L'Algiasdin aquest fa miracles...

Robert: ...droga dura!!! Segur que no vols anar a la platja?

Maria: Sí, sí anem a la platja

Robert: Ah sí? I els deures?

Maria: Sí! Ja els faré més tard...

Maria s'aixeca per marxar.

Robert: Dona, espera que vull esmorzar una mica...

Maria: Vaig a dutxar-me.

Marxa cap a la dutxa.

Pol: Puc agafar el suplement?

Robert li atansa el suplement.

Els dos homes llegeixen i esmorzen.

Escena 5. Esmorzar somiant.

Pol i Robert estan acabant d'esmorzar a la cuina. Robert busca receptes de galetes a l'ordinador.

Robert: recetadegalletas.org!

Pol: Ens agrada!

Robert: Novedades: galletas de canela, galletas de miel, galletas de moka, galletas de vino blanco, galletas de coco...

Pol:... no sé...

Robert: Lo más popular: galletas de chocolate...

Pol: Tate!

Robert: Galletas de chocolate!

Riuen.

Pol: Va canta!

Pol va cap a un armari i l'obra.

Robert (*mentre Pol va traient tot el que Robert diu*): Azúcar blanca. Azúcar morena...

Pol: És moreno, no?

Robert: Aquí diu morena... tu treu el sucre morè i tots contents... Bicarbonato de sodio. Chips de chocolate. Extracto de vainilla. Harina. Huevos.

Pol: Espera. Quants?

Robert: Dos.

Pol va a la nevera i treu dos ous.

Robert: I mantega.

Robert va a agafar quelcom d'un altre armari.

Robert: Nueces o almendras picadas ... Nous...no tenim ametlles...

Robert agafa la sal.

Pol: Sal?!

Robert va a l'ordinador i llegeix.

Robert: Sal, una pizca.

Pol: Posa música, no?

Robert posa música. Mentre pol treu una tassa per a mesurar i un bol gran per a fer la massa.

Entra Reina per agafar un producte de neteja.

Reina: Però què és tot això?

Robert: Farem galetes!

Reina: Ai Dios mio!

Pol: Ja ho netejarem nosaltres, Reina.

Reina: Ni parlar-ne!

Robert: Pol... ja t'he dit que no té remei.

Reina: Tu sí que no tens remei!

Riuen.

Reina surt.

Robert: Què ? Jo canto i tu ho fas?

Pol: Vinga!

Robert: Precaliente el horno a 190º. L'encenc ja?

Pol: Esperem, no?

Robert: Tu manes...

Pol: Home... tampoc és això...

Robert: Mira, mai a la vida m'hauria passat pel cap fer galetes... què vols que et digui?

Pol: Els ingredients!

Robert: En un cuenco, mezclar los azúcares, la mantequilla, la vainilla y los huevos. Agregar la harina, bicarbonato y sal. Mezclar hasta obtener una masa firme.

Pol: Així a saco!

Robert: No!

Riuen.

Robert: Tres quarts de tassa de sucre blanc.

Pol ho fa.

Robert: Tres quarts de tassa de sucre morè.

Pol ho fa.

Robert: Una tassa de mantequilla.

Pol:...mantega...

Robert: Sí, profe, mantega.

Pol: Ei si això funciona, aquí hi ha negoci!

Robert: Sí, ja em veig repartint galetes per tota la barriada! Pobre – diran– tenia una bona feina i ara fa galetes.

Pol: Què passa nen? Reinventar-se o morir!

Robert: Sí, clar! Finalment Robert va aconseguir el seu somni: ser una còpia casolana d'en Chema de Barrio Sesamo...

Pol: Ei! Que en Chema triomfava!

Robert: Sí, entre les nenes de vuit anys!

Pol: Va què més?

Robert: Una cullerada d'extracte de vainilla.

Pol: Bé o et reinventes o hauràs d'esperar a que et toqui la loteria.

Robert: Hòstia, sí! M'hauria de tocar la loteria! Els ous, batuts.

Mentre parlen Robert li porta un plat i una forquilla a Pol per a batre els ous.

Pol: I què faries?

Robert: Jo que sé!

Pol: Va imagina que et toquen 11 milions d'euros.

Robert: Em perdo.

Pol: Marxaries de viatge?

Robert: No, que em perdo, em perdo amb els milions...no sé quant són 11 milions d'euros.

Pol: Molts, massa.

Robert: Doncs posaria una botiga de galetes!

Riuen.

Pol: Jo... *(es posa seriós)* Buf... que difícil.

Robert: Va posa els ous.

Pol: No sé, suposo que ho donaria tot.

Robert: A qui?

Pol: Què més?

Robert: Afegir dues tasses i un quart de farina.

Pol: A algun projecte de cooperació, però que funcionés... algun projecte que no fos un calma consciències per a europeus...

Robert: Estàs tornant a parlar d'Àfrica...

Pol: Sí, segurament.

Robert: Una culleradeta de bicarbonat. Home així com estan les coses aquí potser no et cal anar fins a Àfrica per a donar els teus diners a gent que ho necessiti.

Pol: Segurament tens raó...

Robert(*mentre posa sal*): Una pizca, de sal.

Pol: ...però els europeus tenim un deute moral, un deute històric...

Robert: Mira, no em vinguis amb històries... Mezclar hasta obtener una masa firme.

Pol remena.

Pol: No són històries, és la puta història.

Robert: Sí, ja hem parlat molt d'això, de fet portes... un mes?...

Pol: ...sí, un més...

Robert: ...i m'has canviat la visió dels africans, però per aquí no hi passo... aquests 11 milions d'euros també són necessaris a Espanya...

Pol: Això ja està...

Robert: Afegir els trossets de xocolata i les nous. Ja faig jo els trossets.

Pol: Bé, suposo que els dos tenim raó.

Entra Reina, a deixar els productes de neteja i a agafar-ne uns altres.

Reina: ¡Madre mía! Quin merder!

Robert: Reina, a veure tu què en penses... Si al Pol li toquen 11 milions d'euros...

Reina: ... això sí que és somiar truites...

Robert:... què creus que ha de fer?

Reina: Pero si es que no le van a tocar...

Robert: Imagina que li toca...

Reina:... poca feina teniu...

Robert: Collons Reina!

Reina: Ai, chiquillo, ho sento...

Robert se'l mira insistint, Pol l'imita.

Reina: ¡Ale pues! ¡Imagino! Todos ricos y millonarios... ¡Dios qué tontería!

Se la miren insistint.

Reina: Vinga, aneu acabant que no tinc tot el dia.

Robert: Ell diu que ho donaria a una ONG que fes coses a Àfrica...

Reina: ...eso sería muy noble...

Pol: ... ho veus!

Robert: Però jo li dic que a Espanya hi ha prou gent passant-ho malament i que ho hauria de donar a Espanya.

Reina: ... pues tens raó...

Robert: ... ho veus!

Reina: A ver, tengamos la fiesta en paz... I per què no dona 5 milions a Àfrica, 5 milions a Espanya i 1 milió a la Reina, pa' que se retire y ya no tenga que volver a coger una fregona en la vida!

Els dos riuen.

Reina: No os riáis, que parlo molt en serio. Y acabad ya las galletas que en un rato estoy en la cocina y la quiero toda pa' mi!

Reina marxa.

Robert ja ha trossejat la xocolata i les nous. Els posa a dintre del bol amb la massa. Pol ho barreja.

Robert: Deberan ser muy cuidadosos de que los chips y frutos queden bien distribuidos en la masa ya que la consistencia de la misma sera muy firme.

Pol(mentre amassa): Tot ben distribuït... Espero que ho aconseguim, encara que només sigui amb les galetes.

Robert: Saps què penso Pol?

Pol: Què?

Robert: Que hauries d'aprendre a desconnectar, a prendre't el món amb més filosofia...

Pol: N'hi poso molta de filosofia a la meva vida.

Robert: Ja m'entens, a relaxar-te, a pensar en fútileses. Déu ser molt feixuc això de pensar constantment amb...

Pol: Això ja està, i ara què?

Robert: Enmantecamos una bandeja. Con la ayuda de una cuchara vamos agregando porciones de masa. Asegurarse de dejar suficiente espacio entre una y otra ya que la masa se expande mientras se va cocinando.

Pol: Som-hi!

Robert prepara la safata mentre Pol es neteja les mans.

Robert: Va, per què no ho proves?

Pol: El què?

Robert: De parlar de xorrades...

Pol: Així, pim-pam...

Robert: Va pensa que Àfrica no existeix ...

Pol: ... això és el que fem la majoria d'Europeus quan ...

Robert: Para, para... pensa que no hi ha pobres...

Pol: Ostres que em converteixi en un frívol... fantàstic! Anem mancats de frivolitat en aquest planeta!

Robert: Només cinc minuts...

Pol: On vols anar a petar?

Robert: Ja ets un frívol?

Pol ajuda a posar la massa a sobre la safata.

Pol: Sí....

Robert: Perfecte! Què faries amb 11 milions d'euros?

Pol: Aniria a Las Vegas i me'ls gastaria a El Gran Casino.

Riuen.

Pol: I tu? Què faries?

Robert: Liquidaria la hipoteca i m'emportaria a la Maria a fer la volta al món.

Pol: Vinga que això ja està.

Robert: Ostres no hem encès el forn!

Pol: Merda!

Pol encén el forn.

Robert comença a netejar tot el que han utilitzat per fer les galetes.

Entra Reina.

Reina: Deixa això on està i marxeu de la cuina ara mateix.

Robert: Reina, que...

Reina:... us he avisat...

Pol: Només ens queda posar-les al forn.

Reina: Quan temps ha de coure això?

Robert (*llegint de l'ordinador*): Vuit o nou minuts o cuando veamos que se han dorado.

Reina: Perfecte, ja me n'encarrego jo!

Pol: Però...

Robert: No hi ha res a fer, Pol. Ja sabem qui mana en aquesta casa...

Robert, Pol i Reina: La Reina!

Reina: I apaga aquest soroll que li dieu música.

Robert(*mentre apaga l'ordinador*): Majestat, els seus desitjos són ordres per a mi.

Robert i Pol riuen. I fan una reverència a Reina.

Reina: ¡Gamberros!

Robert i Pol marxen.

Reina posa les galetes al forn. Neteja la cuina. Apaga el forn. Marxa.

Escena 6. Esmorzar per a dos.

Robert és a la cuina, està preparant l'esmorzar. La cafetera és al foc, el pa a la torradora i sobre la taula hi ha un plat amb les galetes com les que van fer ell i en Pol.

Entra Maria embolicada amb una tovallola.

Robert: Bon dia amor.

Maria: Què fas llevat?

Robert: Bon dia amor.

Maria: Bon dia. Què fas llevat?

Robert: He pensat que et faria il·lúsió que et preparés l'esmorzar.

Maria: Són dos quarts de vuit del matí.

Robert: Em feia il·lúsió preparar-te l'esmorzar.

Maria: Robert... què et passa?

Robert: No em pot fer il·lúsió preparar-te l'esmorzar?

Maria: A les set del matí a ningú no li fa il·lúsió preparar l'esmorzar...

Robert: A mi...

Robert li porta un cafè a Maria. Robert estira la tovallola que Maria porta deixant a Maria amb el tors nu.

Maria(*posant-se la tovallola com la portava*): Què fas?

Robert es disposa a treure's els calçotets.

Maria: Què fas?

Robert: Esmorzar en pilotes!

Maria: Va tapa't Robert! El Pol entr...

Robert(*posant-se els calçotets*): El Pol no hi és, no ha dormit a casa.

Maria(*dissimulant el seu disgust*): Ah, no?

Robert: Ahir a la nit em va enviar un *whatsapp*... em sembla que té un *affair*.

Maria: Un *affair*, no siguis ridícul.

Robert: Què he de dir, un rollo, un *ligue*, una història...

Robert li torna a treure la tovallola.

Maria (*cobrint-se amb la tovallola un altre cop*): N'hi ha prou en dir que no ha dormit aquí...

Robert: Tot s'ha de sobreentendre en aquesta casa, n'estic una mica tip.

Maria: Però què dius?!

Robert: A tu no et calen les paraules, oi?

Maria: Vinga Robert, són dos quarts i cinc de vuit, no tinc ganes de discutir.

Robert: Ara hem de posar un horari per a les discussions?

Maria: Robert...

Robert: Maria...

Silenci.

Esmorzen.

Maria: Aquesta setmana he de dir quan vull fer les vacances d'estiu.

Robert: Molt bé.

Maria: Molt bé, això és tot?

Robert: Sí, molt bé.

Maria: Home Robert, em sembla que no ho puc decidir sola, no?

Robert: Per què no?

Maria: Hòstia!

Robert: Són tres quarts menys cinc de vuit, no són hores per a parlar de les vacances. De fet, no són hores per a parlar de res.

Silenci.

Esmorzen.

Maria: Havia pensat que podríem marxar la primera quinzena de setembre.

Robert: Molt bé.

Maria: Molt bé, això és tot?

Robert: Sí, molt bé.

Maria: Collons Robert!

Silenci.

Robert: Marxar? Maria, on vols marxar? No tenim un puto duro!

Maria: Els meus tiets ens deixen la casa de Llançà.

Robert: Perfecte, mantingut per tota la família! La canya!

Maria: No siguis idiota!

Robert: No sóc idiota!

Maria: Els meus tiets són grans i gairebé no pugen a Llançà, ells estan encantats que hi anem.

Robert: I jo?

Maria: Tu què?

Robert: T'has preguntat si jo estic encantat de pujar a Llançà?

Maria: Home, per això parlem, no? Per veure què fem...

Robert: No, Maria, no t'equivoquis... tu ja ho tens tot ben planificat: la primera quinzena de setembre a Llançà.

Maria: Robert estàs insuportable.

Robert: I què vols? Em llevo a les set per a preparar-te l'esmorzar aprofitant que en Pol no hi és... i tu em dius que què faig llevat... Et proposo d'esmorzar en pilotes, de fet, em venia de gust follar a la cuina... quan fa que no follem a la cuina?... i tu em rebutges... em fas sentir ridícul... i a sobre em recordes que hem de fer vacances i que no tenim un puto duro i que per més inri anirem a la casa de Llançà dels teus tiets... i a sobre vols que faci bona cara i que sigui mitjanament suportable...vinga nena! *(Robert obra un calaix i treu una butlleta de loteria)* 11.000.000 euros... 11.000.000 euros... hipoteca liquidada i a voltar pel món, tu i jo, sols... feliços, esmorzant en pilotes i follant allà on ens vingui de gust... 11.000.000 euros Maria!

Maria: Se te'n va l'olla...

Robert: No, no se me'n va l'olla... aquesta punyetera butlleta acabarà amb tota aquesta merda!

Maria: Estàs fatal.

Robert: Ara te n'adones?

Maria: Punt número u, tens més probabilitats de morir en un accident aeri que de guanyar la loteria...

Robert: ...les dues coses m'estan bé...

Maria: ...idiota...

Robert: ...no sóc idiota...

Maria: Punt número dos, en el suposat que et toqui la loteria, pots liquidar la hipoteca, però ja et dic jo que no marxaré a voltar pel món a esmorzar en pilotes...

Robert:... fantàstic... a sobre ni et fa il...

Maria:... suposo que tinc quelcom a dir sobre el què vull fer amb la meva vida en el suposat que a tu et toqui la loteria, no?

Robert: Vés a la merda!

Robert marxa.

Maria plora.

Escena 7. Esmorzar amb febre.

Maria està malalta, té febre. Està bevent un suc de taronja que Pol li ha preparat.

Maria: Em trobo fatal.

Pol: Quan era petit el meu pare em deia que el millor per a curar la febre era el te de llit.

Maria: Te de llit?

Pol: Sí, dona, estar-se al llit.

Mariariu.

Maria: Que bonic!

Pol: El meu pare era un poeta.

Maria: Ah, sí?

Pol: Veig que avui no pilles les metàfores.

Maria somriu i es treu el termòmetre de sota el braç.

Maria: Trenta-vuit i mig... això és una metàfora també?

Riuem.

Pol: Esmorza una mica i cap al llit, corrents!

Maria: He d'anar a treballar.

Pol: Em sembla que avui no hi aniràs.

Maria: I tant que hi aniré, em prendré alguna cosa i ja està.

Pol: Te de llit Maria... és el millor. El cos ens parla.

Maria: I què diu?

Pol: Que parís, que t'escoltis...

Maria: Sí clar, però jo he d'anar a treballar...

Pol: Tu mateixa... però si et prens alguna cosa i vas a treballar estaràs malament tota la setmana. I si...

Maria: ... i si no vaig a treballar, ningú no farà la meva feina...

Pol: I?

Maria: I res...

Pol: Doncs...

Silenci.

Pol: Et preparo un te?

Maria (*posant-se dempeus*): Ja me'l preparo jo.

Pol: Tossuda!

Maria va cap a la cuina i posa aigua a bullir. Els dos van a obrir l'armari on hi ha les tasses. Les mans es toquen. Es miren. Estan molt a prop. Gairebé sense adonar-se'n estan a punt de fer-se un petó. Entra Reina amb un drap a la mà i un parell de productes de neteja a l'altra, ve a buscar els productes per a netejar el bany.

Reina: Fa sol avui, parece que ja arribat l'estiu.

Maria i Pol se separen de cop. Maria continua preparant-se un te.

Maria: Sí, fa un dia molt bonic.

Reina: Ui, Maria qué voz i quina cara de malalta.

Maria: Tinc febre.

Reina li toca el front a Maria.

Maria: Sí, si que tienes fiebre. Ale pues, a descansar se ha dicho.

Pol (*mentre surt per la porta de la cuina*): Té febre i vol anar a treballar...

Reina: Ah, no! A treballar no!

Maria: Reina, això que... jo...

Reina: Ai! Marieta... no hace falta que me...

Maria: Sí, ho sé, però... és que... no sé...

Reina: Marieta, mi niña, tienes que...

Silenci.

Maria: Què?

Reina: Nada, que sólo tú puedes...

Entra Pol. Reina el veu, Maria no.

Reina: No sé on tinc el cap avui...

Maria: Ja som dues.

Reina:... no trobo el wcnet ese...

Pol: El portes a la mà, Reina.

Maria es gira sobtadament, fins ara no havia vist a Pol.

Reina (mentre surt per la porta de la cuina): ¡Ui, qué despiste, por Dios!

Reina marxa.

Maria: Pol... jo... no...

Pol: Maria, no sé que... Bé, si que ho sé... m'agradaria... quan et trobis millor...

Maria: Però... jo... no puc...

Pol: Hem de parlar, de veritat, sols, sense interrupcions...

Maria: Sí, però...

Entra Robert amb l'ordinador. L'encén.

Robert: Bon dia.

Maria i Pol: Bon dia.

Robert: Maria fas mala cara, què et passa?

Maria: Tinc febre, de fet estic pensant en no anar a treballar.

Pol somriu. Maria també.

Robert: Dona, pren alguna cosa, tenim de tot per curar-ho tot!

Riu, sol.

Maria: Ja, però em sembla que em convé quedar-me a casa, si no arrossegaré aquest malestar tota la setmana.

Robert: Vols dir que no exageres una mica?

Maria: Potser sí, però...

Pol: Bé jo marxo... no crec que vingui a dinar...

Maria: Adéu Pol.

Pol: Adéu Maria.

Pol marxa.

Robert: Ei! Pol! Adéu!

Pol torna a entrar.

Pol: Adéu Robert, perdona, no sé on tinc el cap aquest matí.

Pol marxa.

Maria: Vaig a trucar a la feina...

Robert: Tu mateixa...

Maria marxa.

Robert: Maria!

Maria (*la sentim , però no la veiem*): Sí?

Robert: Havia pensat fer la compra aquest matí, has fet llista?

Maria (*la sentim , però no la veiem*): D'acord.

Robert: Has fet llista o no?

Maria entra.

Maria: Em sembla que no hauríem de comprar més al Mercadona.

Robert: Què t'agafa ara!

Maria: Podríem tenir un consum més responsable, no creus?

Robert: Consum responsable?! No em facis riure Maria... no tenim un duro. La nostra responsabilitat és arribar a final de mes.

Maria: Ja saps que...

Robert: Veig que el discurset que el Pol va fer ahir a la nit ha fet efecte...

Maria: No era un discurset...Té raó, potser si tots canviéssim...

Robert: ... els nostres hàbits de consum... Sou una colla de pamfletaris... collons!

Maria: Em trobo fatal Robert, vaig a trucar a la feina i torno.

Robert: Què faig compro o no compro?

Maria: Pots esperar cinc minuts?

Robert: Fa dies que espero.

Maria: Collons Robert!

Robert: Això dic jo: collons Robert, ets un idiota!

Maria: No ets idiota!

Maria marxa.

Robert posa música i es prepara un cafè.

Escena 8. Esmorzar sense connexió.

Maria, Robert i Pol estan esmorzant a la cuina. Pol està rebent i enviant whatsapps. Maria fa deures d'italià. Robert està buscant connexió a internet.

Robert es posa dempeus per trobar una xarxa de wi-fi, fa moviments i postures estranyes.

Maria: Què fas?

Robert: I tu?

Maria: Jo els deures d'italià. I tu?

Robert: A tu què et sembla?

Maria: Em sembla que estàs buscant noves formes d'expressió.

Els tres riuen.

Robert: Ja està!

Maria: Ara li fotràs el wi-fi als veïns?

Robert: Tothom ho fa.

Maria: I això et dóna dret a...

Robert: Pamfletària!

Polriu.

Maria: Cony Robert, demà en tornarem a tenir.

Robert: Necessito connectar-me avui.

Maria: Per què?

Robert: Coses meves...

Maria: I no poden esperar aquestes coses teves?

Robert: Portem tres dies sense connexió.

Maria: Cony Robert, ja ho sé que portem tres dies sense connexió.

Robert: Cony Maria, podries haver posat diners al compte de la casa...

Maria: Cony Robert, és el primer cop en la vida que em retornen un rebut...

Robert: Em cago en els bancs, en les companyies telefòniques, en les operadores i en el putu sistema que...

Maria: Pamfletari!

Els tres riuen.

Robert: No et queixis que aquest nou esperit pamfletari...

Maria: ...mi piace molto!

Els tres riuen.

Pol: Merda!

Robert: Què passa?

Pol: L'Enric!

Maria: Què li passa a l'Enric?

Pol: Està fatal.

Robert: Què li passa?

Pol (llegint el whatsapp): "No et preocupis Pol, estic bé, només necessito desconnectar una mica".

Maria i Robert: Cony!

Maria: Podem parar de dir cony? Hem dit cony no sé quantes vegades!

Els tres riuen.

Pol: És estrany que l'Enric marxi sense la Roser, no?

Maria: Marxar sense la Roser?!

Pol: Sí.

Maria: Doncs sí que és estrany, sí.

Robert: A mi no em sembla tan estrany... amb tot el que els hi està passant, potser necessita estar sol.

Maria: Precisament amb tot el que els hi està passant és el moment d'estar més junts que mai, no?

Pol: Estic amb tu Maria.

Robert: Em sembla que n'esteu fent un gra massa, l'Enric està angoixat i necessita estar sol, res més.

Maria: Des de quan el millor per a l'angoixa és estar sol? Des de quan li agrada estar sol?

Robert: Des que porta més de mig any sense cobrar les nòmines que li deuen, des que porta dos mesos sense feina, des que la Roser està prenyada i a l'atur...

Maria: Ja però...

Pol: A mi que vulgui estar sol no em preocupa, em preocupa el to... les paraules estan molt mesurades, massa...

Maria: Què vols dir?

Pol (*llegint directament del mòbil*): "Pol, sento dir-te que finalment aquesta tarda no ens podrem veure. Com ja saps, les coses no ens van massa bé a mi i a la Roser..."

Robert: No hi ha res d'estrany en aquestes paraules.

Pol: Home, ens coneixem des que érem petits i sembla que estigui escrivint a un desconegut o si més no a algú que no sap res d'ell des de fa temps...

Robert: Vols dir?

Pol: Ahir a la nit vam estar prenent unes cerveses, sé tot el que li passa, només caldria que... bé de fet, el que em preocupa és que l'he trucat i no m'ha contestat, m'ha respòs via *whatsapp*... "No tinc ganes de parlar... ens veiem quan torni."

Maria: Doncs sí que és una mica estrany tot plegat.

Robert: Doncs jo l'entenc.

Pol: Potser sí que n'estic fent un gra massa, però hi ha quelcom que em neguiteja.

Maria: Has parlat amb la Roser?

Pol: No, no vull atabalar-la.

Maria: Després la truco i la convido a dinar.

Robert: Sou uns exagerats.

Pol: Em sembla bé Maria.

Robert: Merda!

Maria: Què?

Robert: He perdut la connexió.

Maria: I si tanques l'ordinador, què tal?

Robert (*en una postura estranyíssima*): Pesada!

Maria: Tu més, mira't... mira't.. mira't com estàs per una mica de wi-fi... para collons!

Robert: Hem de parar de dir cony, però podem dir collons... vaja, molt millor!

Els tres riuen.

Maria: No tens remei! Ets com un nen petit... podries ser una mica seriós de tan...

Robert: I tu una mica menys pesadeta!

Silenci.

Pol: Fa un dia preciós, us convido a dinar a fora, us ve de gust?

Maria: Pol, ja et vaig dir...

Pol: No discutim per aquestes bestieses, si us plau.

Robert: Saps què et dic, que jo m'apunto!

Maria: Robert!

Robert: Què passa Maria? El Pol té raó, a ell li ve de gust i a nosaltres...

Maria: ... a tu...

Robert: ... i a mi també. Si jo estigues en la seva situació també ho faria.

Maria: Ja, però no em fa gaire...

Pol: Maria accepta, un dia, només un dia... em fa il·lusió. Sempre rebutges les meves invitacions.

Maria: I la Roser?

Pol: Ara mateix la convido.

Maria: Si la Roser s'apunta, jo també... si no em quedo aquí i dino amb ella.

Pol: D'acord. Això està fet!

Maria continua fent els deures, Robert buscant wi-fi i Pol escrivint whatsapps.

Silenci.

Pol: La Roser diu que s'apunta.

Maria somriu.

Robert: Perfecte!

Els tres continuen amb el que estan fent.

Escena 9. Esmorzar sols.

Maria i Robert estan esmorzant cafè amb llet i croissants. Robert està fent alguna cosa amb l'ordinador, Maria està absent.

Robert: Què vols que et digui, jo hauria marxat.

Maria fa un so assentint, però que denota que no està atenta al que Robert diu.

Robert: A mi Girona m'agrada.

Maria fa un altre so assentint.

Robert: No acabo d'entendre perquè vas dir que no.

Maria fa un altre so assentint.

Robert: Segurament ens ho hauríem passat bé, no creus?

Maria fa un altre so assentint.

Robert: A mi Girona m'agrada.

Maria fa un altre so assentint.

Robert: Maria ho sé tot, no sóc idiota.

Maria fa un altre so assentint.

Robert: He vist com us mireu.

Maria fa un altre so assentint.

Robert: Maria?

Maria fa un altre so assentint.

Robert: Maria, collons!

Maria: Ostres, Robert, què passa?! Per què crides?!

Robert: T'estava parlant, però no m'estaves escoltant i he cridat.

Maria: I què em deies?

Silenci.

Robert: Deia que podríem sortir una mica, fa un dia preciós i és una llàstima que ens quedem aquí a casa.

Maria: D'acord.

Robert: On et ve de gust anar?

Maria: M'és igual.

Robert: I sí pugem a Montjuic?

Maria: D'acord.

Robert: Potser et ve més de gust passejar pel centre?

Maria: Val.

Robert: Què et passa Maria?

Maria: Res.

Robert: Maria?!

Maria: Res, de debò.

Robert: A mi no m'ho sembla.

Maria mira a Robert per primer cop en aquesta escena.

Maria: Robert, no tinc res, no m'atabalis, he tingut una setmana horrorosa a la feina... hi ha molta pressió i estic esgotada, res més... és dissabte i em ve de gust esmorzar tranquil·la sense pensar en res... Només estic cansada, de debò.

Robert: Què passa a la feina?

Maria: Res, és massa llarg i no em ve de gust.

Robert: Vinga, t'anirà bé parlar.

Maria: Deixa'm Robert, de veritat.

Robert: D'acord.

Silenci.

Robert: Abans, quan no m'escoltaves t'he dit que m'hauria agradat anar a Girona.

Maria: I a mi.

Robert: I per què vas dir que no hi volies anar?

Maria: No m'agrada que el Pol ens pagui les farres.

Robert: El Pol no ens paga les farres.

Maria: Ah, no?

Robert: No, el Pol volia...

Maria: ... convidar-nos a passar el cap de setmana a Girona.

Robert: El Pol volia...

Maria: ... pagar-nos la farra a Girona.

Robert: No, el Pol volia...

Maria: ... convid...

Robert:... el Pol volia tenir-te ben a prop tot el cap de setmana.

Maria: Què t'empatolles, ara.

Robert: Ho sé tot Maria, no sóc idiota.

Maria: Què és tot?

Robert: Suposo que això m'ho has d'explicar tu, no trobes?

Maria: Què?

Robert: He vist com us mireu.

Maria: Estàs boig.

Robert: No, encara no, però com això continuï així aviat estaré com una cabra, ja t'ho dic ara.

Maria: Què ha de continuar així?

Robert: Tu i el Pol, Maria, tu i el Pol.

Maria: Jo i el Pol, què?

Robert: No em facis parlar.

Maria: Parla, home, parla, així sabré de què coi estem parlant.

Robert: Vols que parli?

Maria: I tant!

Robert: No siguis cruel.

Maria: Cruel?

Robert: Sí, cruel.

Maria: Aquí l'únic cruel que hi ha ets tu, el Pol em cau bé, és simpàtic i interessant, i ja està. I sembla que no puc ni mirar-lo perquè sinó l'home amb qui he decidit compartir la meva vida es tornarà boig. Saps què?

Silenci.

Maria: Saps què?

Robert: Què?

Maria: Que demà quan arribi li diré que marxi, que es busqui un altre lloc on viure i ...

Robert: Em sembla bé.

Maria: Què?!

Robert: Em sembla perfecte.

Maria: Ho dius seriosament?

Robert: Perdona, però ho has dit tu, jo només hi he estat d'acord.

Maria: Em pensava que...

Robert: Ho veus?

Maria: Si veig què?

Robert: Que no vols que marxi.

Maria: Estàs fatal.

Robert: Sí, i tu també hi estaries si la persona a qui estimes s'hagués enamorat d'un altre.

Maria: Estàs flipant, jo no estic enamorada d'en Pol.

Robert: Pots tornar-ho a dir?

Maria: Què?

Robert: Si pots tornar-ho a dir?

Maria: Per què?

Robert: A veure si quan ho repeteixes sona una mica més convicent.

Maria no diu res.

Robert: Vinga, tornar-ho a dir.

Maria: Deixa'm.

Silenci.

Maria: Jo t'estimo Robert.

Robert: Ara sí que puc estar tranquil!

Maria: De veritat, t'estimo molt.

Robert: Però?

Maria: Però res.

Robert: Parla Maria, parla, això és insuportable. Explica-m'ho tot.

Maria: No tinc res a explicar, només necessito estar tranquil·la. Estic esgotada, Robert.

Robert: Per la feina?

Maria: No.

Robert: Doncs?

Maria: Ara no, Robert, ara no.

Robert: Què?

Maria s'aixeca per marxar.

Robert: On vas?

Maria: No ho sé, necessito estar sola.

Robert: Maria?

Maria: T'estimo Robert, molt. De veritat, no t'angoixis, només vull estar sola.

Robert: Només vull saber si estàs enamorada del Pol.

Maria: No, Robert, no.

Robert: No et crec.

Maria: Demà li diré que marxi.

Maria marxa.

Escena 10. Esmorzar plegats.

Pol i Robert estan a la cuina, recollint els estris de l'esmorzar.

Pol: Hauríeu d'haver vingut.

Entra Maria vestida per anar a treballar.

Robert: Bé, jo marxo que m'esperen.

Maria: On vas?

Robert: He quedat amb l'Enric.

Maria: Ara?

Robert: Sí, ara.

Maria: Encara no són les vuit.

Robert: L'Enric es lleva d'hora. Hem quedat per esmorzar plegats. A més, no supor... Adéu.

Maria: Però...

Robert: Adéu.

Robert marxa.

Pol (cridant): Adéu Robert. Us truco quan m'hagi dutxat i potser m'apunto.

Robert (el sentim, però no el veiem): Adéu.

Silenci.

Maria: Pol...

Pol: Maria...

Polriu.

Maria: Pol...

Pol: Què vols Maria?

Maria: Volia parlar...

Silenci.

Pol s'acosta a Maria per abraçar-la. Maria es queda petrificada, Pol l'abraça. Sentim com la porta del carrer s'obra.

Reina (la sentim, però no la veiem): Bon dia!

Pol i Maria se separen.

Pol i Maria: Bon dia Reina!

Reina entra a la cuina per agafar productes de neteja.

Reina: A los buenos días, vaig per feina que...

Pol: Vols un cafè Reina?

Reina: No gràcies! I Robert? ¿Todavía duerme?

Maria: No, ha marxat que... havia quedat amb l'Enric.

Reina: ¿A estas horas?!

Maria: Sí, a estas horas.

Reina marxa.

Silenci.

Maria: No sé... no... no sé per on començar.

Pol: Ja ho faig jo: estic bojament enamorat de tu i...

Maria: ... para Pol...

Pol: ... i m'agradaria passar la resta de la meva vida al teu costat. Així de senzill. Era això que em volies dir?

Maria: No ben bé, però... bé... això és impossible. No pot ser Pol, no pot ser.

Maria plora.

Entra Reina.

Reina: Los trapos, me he dejado los trapos.

Marxa Reina.

Pol: Sí que pot ser Maria, aquestes coses passen...

Maria: No ho entens, ja sé que aquestes coses passen i m'agradaria poder-ho deixar tot i començar de nou al teu costat, però Pol, no puc...

Pol: Per què?

Maria: No puc... no puc... no puc deixar al Robert tirat, ara mateix no té feina, els dos vivim amb el meu sou, tenim una hipoteca plegats, no puc... no puc... no puc...

Pol: Què? Què m'estàs dient? Però l'altre dia em vas dir que li diries...

Maria: Em pensava que li podria dir que... però... no puc.... No puc deixar-lo ara.

Pol: I nosaltres? T'estimo Maria, t'estimo com mai no he estimat a una dona.

Maria: Para Pol, no ens fem més mal... No puc, no puc de veritat. Jo m'estimo el Robert i no... El millor que podem fer és oblidar-ho tot...

Pol: Però l'altre dia...

Maria: L'altre dia no hauria d'haver... no puc... no el puc deixar tirat, em necessita... me l'estimo massa...

Pol: Vine amb mi Maria.

Maria: No puc.

Sentim com s'obra la porta del carrer, sorollosament. Entra Robert.

Robert: Maria!!!! Maria!!!!

Robert gairebé no pot parlar.

Maria: Què passa Robert?

Robert: L'Enric! L'Enric... L'Enric... L'Enric!!!!

Pol: Què li passa a l'Enric?

Robert: L'Enric s'ha suïcidat.

Entra Reina.

Maria: Què?! No pot ser...

Pol: ... què ha passat...

Robert: Mort a casa seva Maria, mort...

Maria: Què ha passat amor?!

Robert: He fotut tants cops a la porta que han sortit tots els veïns del replà. No ho heu sentit?

Reina: He oïdo... un... habla niño, habla. Por favor.

Maria: Si us plau Robert, parla...

Robert: Portava un quart d'hora esperant, l'Enric sempre és puntual, l'he trucat i no em contestava, llavors m'ha trucat la Roser, preocupada perquè ahir a la nit no va poder parlar amb ell... i jo m'he espantant i llavors he començat a fotre cops de puny a la porta i a cridar... i ha pujat la portera i ha anat a buscar les claus per obrir la porta i era allà mort, mort a casa seva amb la puta carta del banc a la mà, mort. Em cago en aquest puto país i en els putos bancs em cago en tot... tot és una merda Maria. Mort, és mort...

Robert abraça a Maria.

Silenci.

Escena 11. Esmorzar sol.

Robert està esmorzant sol a la cuina de casa seva. Té una butlleta de loteria a la mà i a prop, a sobre la taula, hi ha el seu telèfon mòbil.

Sona el telèfon. No respon.

Sentim soroll per la casa, però no viem ningú.

Sona el telèfon. No respon. Segueix immòbil mirant la butlleta de loteria.

Sona un telèfon fixe, el sentim, però no el veiem.

Reina *(la sentim , però no la veiem):* Robert! El telèfon! L'agafo?

Robert no contesta.

El telèfon deixa de sonar.

Reina *(la sentim, però no la veiem):* Robert!

El telèfon fixe torna a sonar.

Reina *(la sentim , però no la veiem):* Robert?!!!

Robert no contesta. El telèfon deixa de sonar.

Reina entra a la cuina.

Reina: Robert!

El telèfon mòbil torna a sonar. Robert no l'agafa.

Reina: Robert!

Robert: Què?!

El telèfon mòbil para de sonar.

Reina: Agafa el telèfon home!

Robert: Agafa'l tu!

El telèfon fixe torna a sonar.

Reina: L'agafo?!

Robert: Tu mateixa, jo no hi sóc!

El telèfon fixe deixa de sonar.

Reina marxa.

Robert roman immòbil mirant la butlleta de loteria.

Sentim com Reina mou algun moble.

El telèfon fixe torna a sonar.

Reina (*la sentim , però no la veiem*): L'agafo!

Reina respon al telèfon fixe.

Reina (*la sentim , però no la veiem*): Hola? (*Pausa*) Sí, sóc la Reina. ¿Y tu, quién eres? (*Pausa*). Pol, bonico, ¿qué tal? Com estàs? (*Pausa*) Sí, claro. (*Pausa*) Robert? No, no hi és. (*Pausa*) Se lo diré. (*Pausa*) Urgent? Què passa, Pol? (*Pausa*) ¿Cómo? (*Pausa*) De veritat? (*Pausa*) ¿Estás seguro Pol? No m'estaràs fotent el pèl. (*Pausa*) Robert, ven aquí! Robert! Si us plau! Vine! (*Pausa*) Robert! ¡Que os ha tocado la loteria!

Robert: I...

Reina (*la sentim , però no la veiem*): Robert! (*A Pol*) No, no se troba bé... des d'allò de l'Enric.

Robert: Allò és un suïcidi, Reina. Un suïcidi. Un putó suïcidi per uns putos diners que...

Robert arruga la butlleta de loteria i la llença a terra.

Reina (*la sentim , però no la veiem*): Et deixo Pol. (*Pausa*) Sí, sí és a casa, però...

Robert: ... però no vull parlar amb ell, collons!

Reina (*la sentim , però no la veiem*): Ja parlarem, un besito. (*Pausa*) ¡Y felicidades!

Reina penja el telèfon i va cap a la cuina.

Reina: ¡Robert hijo, eres rico!

Robert s'aixeca i marxa.

Reina: Robert!

Reina veu la butlleta de loteria arrugada a terra, l'agafa, la desarruga, la mira i la deixa a sobre la taula.

Reina marxa.

Escena 12. Esmorzar a casa.

Maria és a la cuina acabant d'esmorzar. Porta una tovallola al cap i una altra embolicant el seu cos.

Entra Robert, porta una tovallola cobrint-li de cintura cap a avall.

Robert passa pel costat de Maria, ella li estira la tovallola, Robert fa un gest ràpid per aguantar la tovallola allà on és.

No es diuen res, esmorzen junts en silenci.

Maria: Quin esmorzar més bo!

Robert no diu res.

Maria: Això d'esmorzar a la NOSTRA cuina és meravellós! Sóc feliç amor!

Robert: Amor?

Maria: Sí, amor! És fantàstic! No te n'adones que estem esmorzant a la NOSTRA cuina.

Robert: Sí es clar que me n'adono! Esmorzem a la nostra cuina, com ahir, com fa una setmana, i com fa un mes, de fet fa set anys esmorzem a la nostra cuina, no?

Maria: No, des de fa un mes estem esmorzant a la nostra cuina, la NOSTRA cuina, som propietaris absoluts de la NOSTRA cuina.

Robert: I què? Què ha canviat des de llavors?

Maria: Home, em sembla que no cal que parli, no?

Robert: No.

Maria: Doncs això... I si volguéssim podríem tenir un parell de cuines NOSTRES repartides per al món... és meravellós. Podem fer el que ens peti!

Robert: Per a fer el que em peta no necessito ni els diners, ni haver guanyat la puta loteria, collons!

Maria: Si vols et recordo alguna cosa que em sembla que estàs oblidant...

Robert no contesta.

Maria s'aixeca, es treu les tovalloles i va cap un armari de la cuina. Treu un paquet de galetes.

Maria: Podem esmorzar en pilotes i pots menjar totes les galetes que vulguis!

Robert no diu res.

Maria (*mentre agafa la tovallola més gran i se la col·loca envoltant tot el cos*): Hauries d'estar content. Hauries d'estar content, collons!

Robert: Doncs no puc estar content collons!

Maria: Diuen que a algunes persones quan els passa quelcom massa bo, com que els hi toqui la loteria per exemple, reaccionen com tu... n'he parlat amb la meva psicòloga i m'ha dit...

Robert: Pots parar de parlar com si ho sabessis tot.. n'estic tip Maria! No m'ha passat quelcom massa bo... ens ha passat quelcom horrorós i sembla que no vulguis...

Maria: Escolta Robert, això de l'Enric...

Robert: "Això" és un suïcidi, Maria... feu el refotut favor de no utilitzar un putó pronom quan podeu utilitzar un nom, això és un putó suïcidi, el suïcidi de l'Enric.

Maria: Collons Robert, què et penses que no m'ha afectat que l'Enric decidís marxar.

Robert: Perdona però ell no ho va decidir, ho van decidir els putos bancs, el putó sistema...

Maria: Hem parlat d'això mil cops, Robert. No ens porta enlloc.

Robert: I tampoc ens porta enlloc no fer-ho.

Maria: I què hem de fer? Passar-nos tot el dia de mala hòstia, lamentant-nos que l'Enric no esperés dos dies, que la loteria no ens hagués tocat un dia abans... collons Robert! NO HI PODEM FER RES! NO ES POT TORNAR ENRERE!

Robert: Saps què em fot?

Maria: Què?

Robert: Que encara que ens hagués tocat la loteria un dia abans no hauríem pogut ajudar a l'Enric, ni tan sols la Roser sabia que es quedaria sense casa... mai no ens hauria demanat ajuda l'Enric...

Maria: No ho saps i no sabràs mai, no pots donar-hi més voltes... Robert! Hauries d'anar a...

Robert: No penso anar a enlloc, no necessito un psicòleg amable que em digui que això passa, que estem vivint moments molts difícils i que a sobre m'omplirà el cap amb l'increment de l'ús d'ansiolítics a Espanya, i en com l'angoixa afecta el dia a dia de milers de persones en aquesta merda de país. No ho vull!

Maria: Per què no marxem de viatge?

Robert no contesta.

Maria: Podem anar a qualsevol lloc, tenim diners, per primer cop en molt temps tenim diners. Podríem anar... no sé... podríem anar...

Robert: Ni tan sols saps on t'agradaria anar... perquè no anem al banc i liquidem unes quantes hipoteques de persones que estan a punt de ser desnonades.

Maria: Home Robert, em sembla excessiu. Però si...

Robert: Excessiu? Excessiu és que una persona es llenci per la finestra per culpa, si per culpa, no hi cap altra paraula, culpa, refotuda culpa, maleïda culpa del maleit banc.

Maria: Robert, calma't, home. No podem estar així cada dia.

Robert: Com vols que em calmi, hauria pogut ser jo Maria, m'hauria pogut llençar per la finestra.

Maria: Però què dius?

Robert: Sí, Maria, sí.

Maria: Jo tenia feina Robert, amb el meu sou podíem pagar la hipoteca... la meva empresa va bé. No t'hauria pogut passar.

Robert: I si arribo a saber que estàs amb mi perquè te'n sents responsable...

Maria: ... però què...

Robert: ... perquè el pobre Robert no té feina i li has de pagar les putes galetes perquè no es tiri per la finestra... collons Maria!

Maria: Què estàs dient? Jo no...

Robert va cap a l'ordinador.

Robert: Mira... (*llegint de l'ordinador*) Mira... "ara que el Robert no et necessita..."

Maria: Què és això? Para!

Robert: T'has deixat l'e-mail obert Maria...

Maria: Para!

Robert: T'està esperant a Àfrica dels collons, el puto bitllet i tot t'envia... (*llegint de l'ordinador*) "Ara que ets lliure podries..."

Maria: Para!

Robert: "...podries venir..."

Maria agafa l'ordinador.

Robert: De què vas? Em pensava que m'estimaves i només et feia llàstima...

Robert marxa.

Maria plora. La porta del carrer es tanca amb un cop fort.

Maria llegeix l'e-mail de Pol, no pot evitar somriure.

Escena 12+1. Esmorzar al telèfon.

Maria és a la cuina acabant d'esmorzar. Sona el telèfon fixe. Maria agafa la tassa de cafè i va corrents a contestar.

Maria *(la sentim, però no la veiem):* Hola *(Pausa)* Hola! *(Pausa)* Molt bé, estranya, però bé. *(Pausa)* Per què? *(Pausa)* No sé... em sembla que mai no m'havia sentit així... *(Pausa)* Sí, puc fer el que vulgui i això és estrany... La llibertat és estranya... *(Pausa)* I tu? Com estàs? *(Pausa)* Sí! Ostres! *(Pausa)* Que bonic! *(Pausa)* De veritat? *(Pausa)* Quina enveja! *(Pausa)* No... *(Pausa)* No, encara no m'he posat les vacunes... encara no. *(Pausa)* Ho sé. *(Pausa)* No... *(Pausa)* Sí, ho sé... *(Pausa)* Però... *(Pausa)* Sí, puc parlar. *(Pausa)* No, va marxar fa uns dies. *(Pausa)* No ho sé, em sembla que a Cadaqués. *(Pausa)* Sí... *(Pausa)* No...*(Pausa)* Pol, marxo... *(Pausa)* No, no, espera... *(Pausa)* Marxo a Nova York. *(Pausa)* No, sola. *(Pausa)* I jo també, ja ho saps. *(Pausa)* Però... *(Pausa)* Ho sé. *(Pausa)* Sí, ja sé que m'agradaria molt *(Pausa)* Però... no... bé...

Sentim com s'obra la porta.

Maria: Bon dia Reina.

Reina: Bon dia.

Reina entra a la cuina i comença a netejar.

Maria *(la sentim, però no la veiem):* No... *(Pausa)* Sí... *(Pausa)* D'acord... *(Pausa)* I si parlem més tard... o demà. *(Pausa)* Ah, no? *(Pausa)* I no hi ha telèfon? Que fort! *(Pausa)* És part de l'encant, no? *(Pausa)* D'aquí quinze dies? On? *(Pausa)* Moçambic *(Pausa)* Em truques tu, doncs? *(Pausa)* No... *(Pausa)* Jo també. *(Pausa)* Seria fantàstic. *(Pausa)* Necessito temps... *(Pausa)* Gràcies. *(Pausa)* Sí, m'anirà bé... tens raó. *(Pausa)* No et fa res? *(Pausa)* De veritat? *(Pausa)* Gràcies.